

XXVIII. Letnik.

Štev. 12.

1932. dec. 8.

Vrednik i izdajatec

Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina.

PETER DOMAČIN, 1924.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Dolnji Lendavi, ki je za tiskarno odgovoren,

MARIJIN LIST

Pobožen mesečen list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Vrejšje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmanje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročnikov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodi manj kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnega Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijikinim Ogračekom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijikinim Ogračekom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, ne samo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijikin Ograček, kalendar Srca Jezušovoga i „Priprava na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 D. 50 p. Najmanje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov. Marijin List je priloga Novin, kak i Marijikin Ograček, šteri je priloga M. Lista.

Vredništvo i uprava M. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

D A R I.

Na „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih so darivali v dinaraj sledeči: Maučec Kata nabrala v Odrancih 85; darivali so njej: po 10 din.: Zver Kata, Čolig Verona, Maučec Kata, Antolin Marija, Matko Jelena, Smej Jelena, Kavaš Orša, Horvat Števan; po 4 din.: Ferenčak Kata; po 1 din.: Sečkar Ana; Žalig Marija, Gančani, prosí za mir pri hiši, 10, Gomboc Marija, Borejci, 10, Glavačova Hanc r. Horvat Ana z Trnja eden kamen - 650; listje odano v šumi 358; na večerji pri Padar Trezi i Žabot Katí nabralo Kolenko Janoš na D. Bistrici pri gostaj 23, Matjašec Ivan. V. Polana v zahvalo, ka stvar ostala, 10, N. N. Bënica, 200, Knap Mihal, D. Slaveči, v zadošćenje, 10, Bokan Števan, Dolič, 10, Škapar Marija, Dolič, 2, Zver Matjaš, Chicago, doma iz Odrancev črep = 858, Prekmurska društva pri fari sv. Štefana v Chicagi, črep = 858, Špilak Janoš, Chicago, doma z Nedelice, 429, Mertük Števan, M. Polana, 4, Hozjan Števan, M. Polana, 4, Gabor Števan, M. Polana 10, Tkalec Martin, Malo Kneževó, 10, † Farkaš Roza i † Zeoko Števan, Črensovci, v zahvalo 10, N. Črensovci prosí za pomoč sv. Antona, 5, Špiclin Anton, Črensovci, prosí za odpušćenje grehov i boží blagoslov, 5, Rajnerca z Veščice za hvalodavanje, 10 D. — Gerič Števan z M. Polane je nabralo dva lagvička vina v M. Polani. Darivali so po litraj sledeči: Gerič Štefan 5, Gerič Franc 3, Gerič Matjaš 3, Tratnjek Janoš 3, Lebar Franc 3, Vuk Marko 3, Špilak Ivan 4, Vinčec Peter 3, Vuk Janoš 3, Špilak Franc 3, Bedrnjak Jožef 1½, Lebar Ivan 3, Žalig Števan 4, Žalig

Janoš 5, Hozjan Ivan 3, Horvat Števan 3, Bedrnjak Jožef, Kramarov 5, Lebar Števan, Miklošov, 6, Žižek Štefan 4, Dravec Orša 3, Hozjan Jožef 3, Horvat Števan 3, Magdič Kata 3, Radošič Andraš 3, Zver Ivan 1·5, Horvat Treza 8, Horvat Jožef 4, Gelt Števan 3, Hozjan Marko 3, Hozjan Matjaš 4·5, Magdič Janoš 3, Sobočan Marko 5, Vinčec Števan 2, Šömen Kata 7, Vinčec Števan 3, Špilak Števan 3, Škalič Ivan 1·5 lit. Vino je pripelao brezplačno Žalig Števan iz V. Polane. — Vino se bo rabilo, gda de se kamen, pesik i cigeo vozo k zidavi pa drugi potreben materijal. — Vsem darovnikom, nabiralcom, foringašom i sploh vsem dobrotnikom se iz srca zahvaljuje pa vsem žele obilen blagoslov Nevtepene Device Marije. — Odbor.

Siromaškim dijakom na pomoč. Odbor „Doma sv. Frančiška“ de davao odsehmal siromaškim dijakom, ki nemajo občem se hraniti iz domače vrednosti, v Soboti v Martinišči brezplačno hrano. Vsaki siromaški dijak, ki šče to hrano dobiti, naj se javi v Domi sv. Frančiška v M. Soboti, Križova 4. ali pa v Martinišči pri g. ravnateljji, dr. Kelenc Tomaži. Svoje siromaštvo more z pismenim potrdilom posvedočiti. Dobre duše se pa oprosjjo, naj li podpirajo „Dom sv. Frančiška“, ka de mogo kem več siromakov nahraniti, obleči i potolažiti. Ka siromaki damo, Bogi damo. Siromakom poklonjen dar nosi najvekše obresti. Sprejme z najvekšov zahvalnostjov vsaki najmenši dar za siromake: peneze, živeže, obleko, posodo, pohišstvo itd. — Odbor za zidanje „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Naročnikom na znanje! Našim cenjenim naročnikom naznanjamo, da stem snopičom smo njim dali do rok zadnjo številko letošnjega Marijnoga Lista. Vupamo se, ka smo v vsakom pogledi pomogli njihovim dušam i je vse pripelali, štere so se dale pripelati, bliže k Mariji i po njej k dobromi Bogi. S tem smo vse včinoili. Zednim naznanjamo dragim naročnikom, da se kalendarje štampajo, štere dobite do rok okoli novoga leta. Vsaki naročnik je dobi brezplačno, samo domači naročniki, kim hodi M. List na sküpen naslov i plačajo samo 10 Din. naročnine, ti plačajo poštnine 2 Din. Prosimo drage širitele, da teva 3 Din. kemprie vküppoberejo.

Vesele svetke i blaženo novo leto žele vsem naročnikom, širiteiom i dopisnikom po Mariji. Vredništvo i uprava Mar. Lista.

NEBESKE ROŽE. SVETA TEREZIJA DETETA JEZUŠA.

Ali si moremo misliti kaj preprostejšega, skromnejšega? Glavno službo pa je ponizno zamučala. Več let je bila pomočnica voditeljice novink, prav za prav voditeljica. To opravilo je njenoj ljubezni do bližnjega razgrnilo obsežno pole. Terezija je vodila svoje novinke kak dober paster svoje agn ecc. Važno službo je zavüпно zročila Materi božoj, ki je „Stolec modrosti“. Pri vsakoj težavi s svojimi varovankami je pribežala k Mariji, v zavesti, da jim sama ničesa ne more nuditi. Djala je: „Svojim ptlicam trosim na levo i desno dobro seme, ki mi ga je dao Gospod. Potem naj ide kakkoli. Ne brigam se več zato včasih je, ka da bi ne bila ničesa sejala; včasih dobro obrodi. Lübi Bog mi pravi: Dajaj, ti dajaj ne da bi skrbela za uspeh! — Niednoga opomina ne dam, ne da bi se priporočila presvetoj Devici. Njo prosim, naj mi navdehne to, ka je za vas najhasnovitejše. Sama se pogostoma čüdim tomi, ka vas včim“.

Čprav je bila stroga, so jo novinke jako poštüvale i ljubite. Zavüpale so njej kak najbolšoj materi i prijateljci. Tüdi pri Maloj Tereziji so se vresničile reči sv. Janoša od Križa: „Vse dobrote so mi bile dane, kak je nsem več samolüбно iskao.“

Popolna v izvršavanji redovnoga pravila, je tüdi od novink vnogo zahtevala. Terezika je bila poseblena natenčnost, verna i pokorna v najmenjšem. Kdare je pozvonilo, je taki prekinila najzanimivejši pogovor. Pri šivanji ne dokončala vboda. Cvetke za Jezüša. — Bole kak z rečjov je včila z zgledom. Kolikokrat je djala: „Ne upravičüje nas, četüdi bi vsi kršili pravilo. Vsaki mora ravnati tak, kak da redovna popolnost zavisi od njega.“

V občevanju z novinkami je vniogo pridobila. Njeni vzor je bila pokojna mati Genovefa. Kak ona, je Trezija stremela po najtesnejši združitvi z Jezusom, i je zavpala, da jo bo v občevanju z novinkami navdihavao i razsvetljavao. Nanjega se je zanašala i žela najlepše uspehe. Teško njej je bilo, da je z bistrim okom morala izsledovati napake i nepopolnosti i varovanke, — če je trebelo, — resno opomeniti i karati. Verna svojemi načeli, je bila vsikdar lübezniva i prijazna. Z veselimi se je veselila, s tužnimi žalüvala i znala suzam izvabiti smehljaj. Vsmilena boža lübezen je bila vzvod, s šterim je zdigavala düše. Opominala jih je na Jezusovo popolnost. S tem je vseli osvežila vpadajoči pogum, zanetila slabo volo i svojo dühovno čredo vtrdjavala v krepostnom stremenji.

V svojih zap'skih pravi: „Voditi düše, jih pospešavati v božoj lübeznosti i je po Gospodofovom načrti vzgati i oblikavati, — nej tak lahko, kak se zdi. Če si pa stvar bliže ogledamo, spoznamo, da smo brez bože pomoči — prav tak nezmožni, kak v noči ne moremo prizvati sonca, da bi osvetlilo zemeljsko oblo. — Te čütimo, da se moramo svojemi nagnenji, — svojim nazorom — popolnoma odreči, da ne smemo voditi düš po lastnoj poti, nego po poti, ki jo je Jezus posameznim začrtao. Pa to še nej najtežje. Najveksje premagüvanje mi je to, da moram kak čuvar z visokoga türma opazüvati sovražnika pa paziti na napake i najmenše nepopolnosti.“

„Povsod moram srečavati žrtev i zatajüvanje. — Čütim, da pismo ne bo obrodilo sadov, če ga ne pišem z nekakšim odporom i samo iz pokorščine. — Če govorim s novinkov, se vsikdar zatajiljem. Ogibam se pitanja, ki bi zadovolilo mojo radovednost. Če pripovedava zanimivosti i preide na pole, ki me dolgočasí, je nikoli ne spomnim na prejšnji pogovor. Zdi se mi, da ne moremo väiniti nikaj dobrega, če iščemo sebe.“

V svojih novinkah je predvsem poglablala düha lübečega žrtvüvanja i molitve. To sta bili velesili, v šterih je temelila Trezijina moč

Neki den jo je obiskala novinka i presrečno dejala. „Če bi znali, kaj se mi je nocoj senjalo! Bila sem pri svojoj posvetno mislečoj sestri i jo sküšala od njene ničemurnosti odvrtiti. Razlagala sem njoj kütico vaše pesmi „Živeti iz lübeznosti“:

„Oh, — vse dobim, — če vse püstim, dehtenje tebi, — večni Bog!“

Te reči so njej stopile v düšo. Blažena sem bila. Zajtra sem si misliła: Lübi Bog nogoče žele da bi to düšo rešila. Ka praviš, — ali naj bi nej za Vüzem pisala, njej povedala senje i njej pravila, da jo Jezus zove?“ Trezija je odvrnila, naj prosí dovoljenja.

Post se še nej nagibao h konci. Zato se je predstojnica prošnji čüdila. „Bogonardehnjena je djala: „Karmeličanke morajo rešavati düše vse bole z molitvijov kak s pismi.“ — Kda je Trezija to zvedla, je pravila novinki: „Na delo! Prav iskreno molimo! To bo radost, če nas Gospod na konci posta poslühne!“

Šče pred Vüzmom se je düša posvetila Jezusi. Trezija pravi: „To čüdo je sproslila gorečnost ponizne novinke.“

„Moč molitve je neizmerno velika. Molitev sliči kralici, ki ima h králi vsikdar prosto pot, i ki od njega vse, ka prosí, prejme. Nikdar nesmo preveč zavüplivi do lüboga Boga.“

Dokeč je Celina dvorila oči, nej mogla misliti na vstop v samostan. Gospod Martin je nujno potrebuavao njene pomoči i tolažbe. Toda po njegovoj smrti je bila prosta i je v Karmeli prosila sprejema. Tüdi nej so vstale nepričaküvane ovire.

Neki den se je zdela Celinina zadeva do skrajnosti obvüpnna. Trezija je po sv. obhajili djala nebeskomi Gosti: „Moj Bog, ti znaš, kak iskreno sem želela, da bi težka bolezen dobromi oči prihranila očiščišče. Rada bi vedela, ali si mojo srčno želo vslišo — Iskreno te prosim maloga znamenja. Dobro veš, kak sestra N. nasprotüje Celininomi vstopi. Če odsemao ne bo delala težav, bom držala to za odgovor, da je šo lübleni oča brez vic v nebesa.“

Tüdi to želo je Jezus svojoj zaročnici spuno. Na mah je izpremeno mišljenje nasprotüjoče sestre. Po obhajilnoj zahvali je Trezija srečala ono sestro, ki jo je takí nagovorila i s suzami v očeh djala, da iskreno žele, naj bi Celina kimplje vstopila. (Dale)

Prikazen Nevtepene Device Marije. Čudodelna svetinja.

Sestra Katarina Labouré, smilena sestra sv. Vincencija Pavlanskoga.

Priproste hčere svetoga Vincencija Pavlanskoga se je poslužila brezmadežna (nevtepena) Devica, da je razširila svetinjo, štera se imenuje zavolo mnogih čüd, ki se godijo po njej, splošno „čudodelna svetinja.“

Sestra Katarina, z rodbinskim imenom Zoe Labouré (zgovarjaj: Laburé), je bila rojena 2. vel. travna 1806 v vesici Fainle-Moutiers v župniji Moutiers-Saint-Jean, v okraji Côte d'Or na Francoskom.

Njeni starši so bili prav krščanski. Obdelavali so svoje zemlišče i živeli mirno i zadovolno. Bog je blagoslovo njihov zakon s sedmimi sinovi i tremi hčerami.

Zoe še nej spunila osmoga leta, pa je zgübila mater. Znala je pa že prenašati bridko zgübo. I zdelo se njej je, kak da hoče odsemao biti presveta Devica sama njena mati.

V dvanajstem leti je prejela v domačoj cerkvi prvo sveto obhajilo s čistim i z lübezni gorečim srcom. I od takrat je samo po tom hrepenela, da bi vgajala Onomi, ki se njej je prvokrat podaro.

Kda je starejša sestra stopila v družbo smilenih sester, je morala Zoe prevzeti gospodinjstvo. Edno deklo je mela za pomočnico. Pa ste odpravlale v kühinji, nosile delavcom na poli jed i se nesti vstrašile niednoga dela.

Posebno rada je mela Katarina golobe, šterih je bilo pri hiši stalno sedem do osem sto. Skerbela je za nje tak lepo i lübezno, da so jo vsi poznali i so k njej prileteli, kak hitro se je približala golobinjeki. Kak je djala njena sestra: bio je to lep prizor: nedužnost je vabila k sebi golobe, šteri so njena podoba.

Pa Zoe je znala z nedužnostjov združavati tüdi pokoro. Že v ranoj mladosti se je postila vsaki petek i vsako soboto. V farnoj cerkvi so jo zmirom vidili zbrano i pobožno klečati na tleh celo po zimi.

Pri svojem težavnom deli pa nej pozabila svojega pravoga pozvanja. Mela je dosta voglednikov, pa je vsakomi odgovorila,

da se je zaročila že zdavna z Jezušom Zveličarom i hoče meti samo Njega za ženina.

Nekoč je mela senje, ki so prav jasno kazale na njeni prihodnji stan. Mislila je, da je v veškoj cerkvi v kapeli, posvečenoj dušam v očiščilišči. Pa se je prikazao sivolas čistiliv duhoven v kapeli i je oblekeo mešna oblačila i mešüvao. Ona je bila pri svetoj meši i je zavzeta gledala neznanoga duhovnika. Koncem meše njej je migno duhovnik, naj pride bliže. Zoe se je pa prestrašena mikala nazaj; oči je pa mela nepremično vnjega oprte. Kda je prišla iz cerkve, se je napotila v neko hišo v vesi obiskat nekoga betežnika. Zopet je stao pred njov oni starček duhoven i njej je pravo: „Moja hči, prav je, da obiskavaš betežnike. Zdaj bežiš pred menov, pa enkrat se boš štela še srečno, da smeš priti k meni. Bog ma posebne namene s tebov, ne pozabi to.“ Vsa še v strahi je šla deklica svojo pot naprej. Zdelo se njej je, kak da se ne dotikajo več njene noge tal. I kda je prišla domo, se je zbüdila i spoznala, da so bile to senje. —

Te je bila stara prav osemnajst let i nej znala ne čteti ne pisati. Ar je sprevidila, da bi jo to zadržavalo, če bi štela stopiti v kakšo duhovsko društvo, je prosila svojega očo dovoljenja, da bi smela iti k sorodnici, ki je bila vučitelica v nekom zavodi v Châtillon-sur-Sein, da bi se tam malo navčila. Nerad jo je püsto oča, ar se je bojao, da je ne bi za zmirom zgübo.

Prikazen, ki jo je vidila v senjah, njej je bila zmirom pred očmi. I ednok je pravila od nje župniki v Châtillon-i. Te njej je odgovoro: „Jaz mislim moje dete, da je bio te starček sveti Vincencij i te zove, da bi postala smilena sestra.“

Kda jo je njena sorodnica neki den pelala k smilenim sestram v Châtilloni i sti stopile v sobo, je zagledale v svoje veliko začüdenje natenko podobo onoga duhovna, ki njej je bio takrat pravo v senjah: „Moja hči, ti bežiš pred menov, pa enkrat se boš štela še srečno, da smeš priti k meni. Bog ma posebne namene s tebov, ne pozabi to.“ Včasi je pitala, čida je ta podoba, i kda je zvedla, da je sveti Vincencij, se njej vse zjasni, i spozna, da mora te biti njeni oča.

Samo malo časa še je ostala pri svojoj sorodnici. Vendar se je še komaj v začetki leta 1830 posrečilo, da je pregovorila svojega očo, da jo je püsto k smilenkam v Châtilloni.

Kak srečna je bila Zoe Labouré, kda je po težavnih, dve leti skoro trpečih poskušnjah dne 17. mal. travna- 1830 priveslala v zaželjeno zavetišče semenišča, v novicijat smilenih sester!

Preblažena Devica se prikaže prvokrat.

Sestra Labouré, ki je bila vredna spoznana, da je mela že več nebeskih prikaznij, je želela v svojoj detečoj preprostosti goreče, da bi vidila preblaženo Devico. Da bi dosegla to milost, se je obrnola do svojega svetoga angela varivača, do svetoga Vincencija, celo do preblažene Device same.

Dne 18. jakopeščka, na predvečer svetka svetega Vincencija Pavlanskoga je mela voditeljica semenišča navuk od češčenja svetnikov i preblažene Device. To je hrepenenje sestre Labouré

šče povekšalo. V svoje misli vtoplena leže mlada sestra k pokojni i še enkrat priporoči svoje hrepenenje svetomi Vincenciji, trdno zavüpajoča, da bode vslišana.

Proti poldvanajstoj vüri po noči sliši trikrat zaporedoma razločno zvati svoje ime: Sestra Labouré! Vzbüdi se iz spanja pa odgrne nekoliko zaveso na onoj strani, od kod je prihajao glas. Ka zagleda? Dete čisto zvnredne lepote, staro štiri do pet let, i od njegovih zlatih vlasi kak tüdi od njegove postave so izhajali tak svetli žarki, da so razsvetlavalali ves prostor.

„Pojdi“, pravi njej s sladkim glasom, „pojdi v kapelico, preblažena Devica te čaka tam.“ — Ali, tak misli sestra Labouré, ki je ležala v velikoj spalnici, čüle me bodo, i jaz bom izdana. — „Nikaj se ne boj,“ odgovori dete, ki je vgonilo njene misli; „pol dvanajstih je, vse spi, i jaz te ščem sprejavati.“

Po teh rečaj se sestra Labouré ne more dale vstavlati lübeznivomi vodniki. Naglo se obleče i ide za detetom, ki je šlo stalno kre njene leve strani i je daleč na okoli razširjalo žarke; tüdi so bili v veliko njeno začüdenje prižgani vsi posveti. Njeno začüdenje se še povekša, kda vidi, da so se vrata v kapeli sama odprla, kak se jih je dete doteknilo s koncom prsta, i da je tüdi v kapeli najšla prižgane vse sveče, ka jo je, kak poroča, spominalo na polnočnice. Zdaj jo je pelalo dete do obhajilne ograje. Ona je tam pokleknola, njeni nebeski vodnik je pa stopo v svetišče i postao tam na levoj strani.

Ti trenutki, kda je mogla tak čakati, so se zdeli našoj sestri strašno dugi. Končno proti polnoči jo opomene dete i pravi: „Tü je preblažena Devica, tü je...“ V istom megnjeni sliši čisto razločno od desne strani oltara lehek šüm, vednak šümenji svilnate obleke. I hitro nato sede gospa prečüdne lepote v svetišči na levoj strani na stolec, kama navadno seda prečastiti ravnateo družbe. Stolec, postava, obleka i to rumenobela janka i moder pajčolan, vse to je spominalo na neko vpodoblenje sv. Ane, kakša je bila na nekoj slici blizi tam. Vendar pa nej bio isti obraz. Sestra Labouré je tak nekaj časa še ostala na mestu klečeč, omahüjoča i šče vedno v dvojnosti.

Zdaj spregovori dete naednok v moškom glasi i pita sestru glasno i resno, ali ne morebiti králici nebes dano na volo, da se mrtelnomi bitji prikaže v šteroj koli hoče podobu.

Taki njoj mine vsa negotovost. Zdaj poslüša samo šče želo svojega srca i spadne preblaženoj Devici k nogam i zavüplivo položi svoje roke na njena kolena, kak bi bila včinila pri svojoj lastnoj materi.

„V tom trenutki,“ jak pripovedava, „začütim najslajše čüstvo, kak ga še nesem mela v življenji i ki ga nikak ne morem popisati. Preblažena Devica mi začne razlagati, kak se moram oponašati v svojem življenji, i kazoča s svojov levicov na oltar me opomene, naj tam pokleknem i odprem svoje srce, i dostavila je, tam bodem zadobila vso potrebno tolažbo.“

Nato je nadalüvala: „Moje dete, ščem ti dati naročilo; ti boš zavolo toga mela toti vnogo pretrpeti, vendar bodeš vse lahko premagala, če pomisliš, da je to v čast najdobrotlivejšega

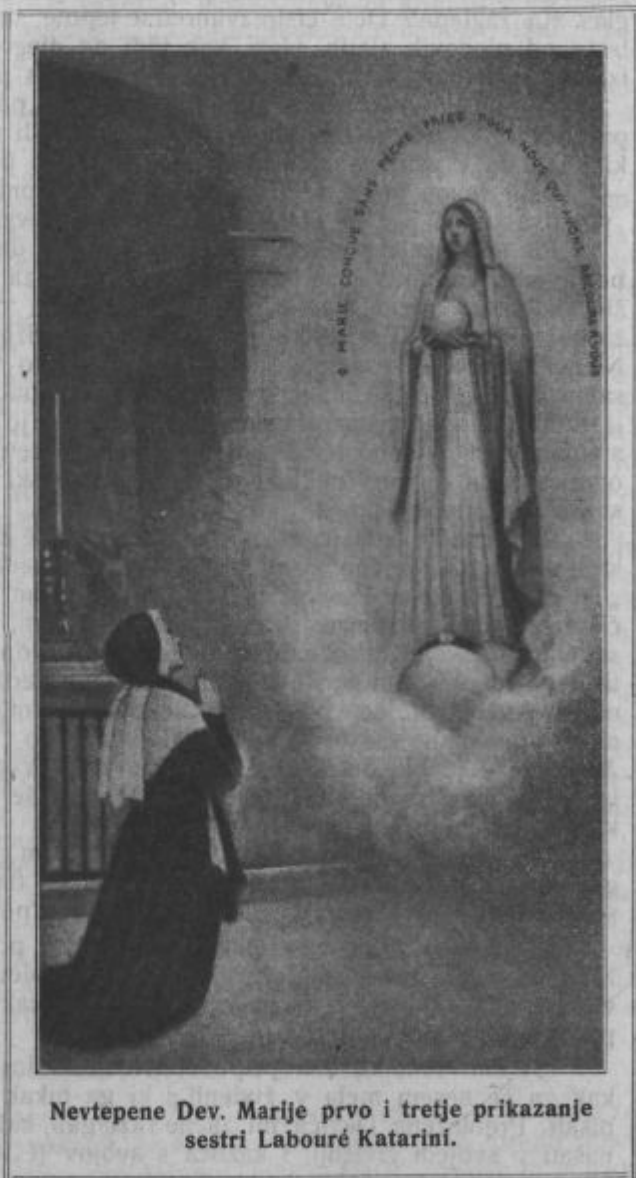
Boga. Nasprotivali ti bodo ; ali milost Boža bo s tebov, ne boj se ; vse povej, ka se v tebi godi preprosto i zavüпно. Nekake reči bodeš gledala, v svojih premišlavanjih prejemala posebna razsvetljenja ; od toga dajaj odgovor onomi, ki ma voditi tvojo dūšo.“

„Potem sem prosila preblaženo Devico, naj mi razloži reči, ki so mi že bile pokazane. Odgovorila mi je : „Moje dete, časi so jako hūdi ; velika nesreča bo zadela Francosko ; krao bo s prestola vržen, i ves svet bodo stiskale vsakovrstne nevole. (Preblažena Devica je pri teh rečej bila viditi preveč tužna.) Pa le prihajaj k stopnjicam toga oltara ; od tod se bodo razlevale milosti nad vsemi..., nad vsemi onimi, velikimi i malimi, ki jih prosijo.“

„Prišeo bo trenutek, kda bodo mislili, da je vse zgūbleno, te bodem jaz pri vas, zavüpaajte ; te bodete spoznali moj prihod, varstvo Boga i

svetoga Vincencija nad obema družbama. (Najmre družbo dūhovnikov - misijonarov i smilenih sester.) Samo zavüpaajte i ne zgūbite srčnosti ; jaz hočem biti z vami.“

„V drūgih drūžbah bodo kapale žrtve. (Pri teh rečej so preblaženoj Devici stopile suze v oči.) V dūhovništvu pariškom

Nevtevene Dev. Marije prvo i tretje prikazanje sestri Labouré Katarini.

bodo kaple žrtve. Preč. nadškof bo vmro. (Tü so jo znova polijale suze.) Moje dete, križ bo zaničavan, vržen na tla i stran našega Gospoda bode znova prebodjena. Ceste bodo s krvjov polijane, i ves svet bo z žalostjov navdan.“ (Zdaj preblažena Devica nej mogla dale govoriti, velika žalost se je izražala na njenom obrazi.) Pri teh rečeh je prišlo sestri Labouré na miseo: „Kda se bo vse to godilo?“ I notrašnje razsvetlenje njej je dalo natenko spoznati število štiridesetih let i je kazalo s tem na žalostne dogodke leta 1870. i 1871.

Nato njej je preblažena Devica zapovedala, naj pove svojim dušnomi voditeli več določb, ki se tičejo družbe smilenih sester, i naj njemi naznani, da bo neki den dobo oblast, ki ga bo vsposobila, da bo mogeo izvesti naročilo. Potem je še ednok ponovila:

„Velike bridkosti bodo prišle, i nevarnost bo velika; pa nikaj se ne bojte; varstvo bože vodi tü vseli na poseben način, i sv. Vincencij bo verostüvao nad vami. (Še zmirom je bila preblažena Devica viditi žalostna.) Jaz sama hočem z vami biti; moje oko je vedno obrnjeno na vas, i jaz vam bom skazala vnogo milosti.“ Sestra pristavla tomi poročili: „Te milosti bodo podeljene posebno onim, šteri je prosijo; ali moliti se mora... vnogo moliti...“

„Ne morem povedati,“ nadalüje, koliko časa sem ostala pri preblaženoj Devici; vse ka vem, je to, da je preminola kak mimoidoča senca, kda je že dugo časa govorila z menov.“

Kda je sestra Labouré vstala, je vidila dete šče na istom mesti, gde ga je bila zapüstila, kda se je približala preblaženoj Devici. Nagovorilo jo je: „Ne je več“. I pali je stopilo na njeno levo stran i jo je pelalo na isti način, kak jo je sem pripelalo, pali nazaj; na vse strani je razširjalo nebesko svetlobo.

„Jaz mislim“, tak nadalüje sestra, „da je bilo to dete moj angeo varivač, ar sem ga bila iskreno prosila, naj mi doseže milost, da vidim preblaženo Devico... Kda se povrnem k svojoj posteli, slišim vüro biti dve, i potem nesem več zaspala.“

Preblažena Devica se prikaže drugič.

Ka smo dozdej povedali, je bilo samo del naloge sestre Labouré, ali bole, priprava za zapoved, ki naj bi njej bila poznej dana kak zastava prisrčne lübezni Marije Brezmadežne do vseh lüdi.

Proti konci novembra istoga leta 1830. je razodela sestra Labouré gospodi Aladeli, svojim dušnomi voditeli, novo prikazen. Zdaj nej bila prikazen žalostne matere, ki se joče, kda misli na nesrečo pretečo svojoj deci i toči suze zavolo žrtv iz vrste svojih zvoljenih služabnikov; nego je, djao bi, boža doga, ki se prikaže na nebi še zmirom pokritoj s črnimi oblaki; je zvezda, ki sveti na vihernom morji, da brodnikom pali vzbüdi zavüpanje: to je deviška Kralica, ki pride, da oblübi blagoslov, blaženost i mir.

Sestra Labouré pripovedava to prikazen z naslednjimi rečmi:

„Dne 27. novembra, v soboto pred prvov adventskov nedelov sem okoli pol šestih večer premišlavalä v cerkvi. Bilo je

vse popolnoma tiho. Tü se mi je zdelo, da čüjem od desne strani svetišča kak šümenje svilnate obleke. Pogledam i vidim preblaženo Devico zraven podobe svetoga Jožefa. Bila je srednje velikosti i tolike lepote, da bi je nikak ne mogla popisati. Tak je stala, oblečena z belov, rudeče bliščečov oblekov takzване „deviške“ oblike, to je: obleka je bila na šinjeki celoma zakapčena i je mela gladke rokave. Glavo njej je pokrivaov beli pajčolan, ki je po obeh straneh segaov dol do nog. Na razčesani vlaseh je mela nekakši fodor, šteri je meo malo kronico i se je tesno prilegao na vlase. Obraz je bio malo prikrit, noge so počivale na zemelskoj obli; konči vidila sem je samo polovico. Njene do pasa zdignjene roke so držale z velikov lehkotov še drugo zemelsko oblo (podobo celoga sveta). Podignila je oči k nebesom i kda je zemelsko oblo Gospodi Bogi, rekla bi, darüvala, je žarelo njeno lice vsikdar bole.

„Hipoma so se prikazali na njenih prstih dragoceni z bliščečimi dragimi kamni vdelani prstani;* od teh so izhajali na vse strani svetli žarki, i to jo je obdajalo s takšov svetlov svetlostjov, da se niti noge niti obleka ne več vidila. Dragi kamni so bili različne velikosti, i žarki od njih izhajajoči so se svetili zdaj bole zdaj menje.

„Ne morem povedati, ka sem tü vse občütila, niti, ka sem vse zvedila v tom kratkom časi.“

„Kda sem vtopena gledala preblaženo Devico, je obrnola svoje oči na me, i notrašnji glas mi je pravo: „Ta zemelska obla, ki jo vidiš, predstavlja celi svet i tüdi vsako posamezno osebo posebi.“

Tü ne morem več dopovedati, ka sem čütila, gledajoča te tak lepe i bleščeče žarke. Preblažena Devica pa je pravila: „To je podoba milostij, ki jih zlijem nad one, šteri me prosijo“; i mi je s tem naznanila, kak darežлива je proti onim düšam, ki se do nje obračajo... Koliko milostij podeli vsem, šteri jo prosijo!... V tom trenutki se nesem več zavedala; bila sem vsa prešinjena radosti... Nato se je napravo okoli preblažene Device kak podugovati okvir, na šterom so bile reči z zlatimi črkami: „O Marija brez zamazka poprijeta, prosi za nas, ki pribesimo k Tebi.“

„Potem sem začüla glas, ki mi je pravo: „Daj, daj po tom vzorcü kovati svetinjo; vsi, ki jo nosijo blagoslovljeno, bodo prejeli velike milosti, posebno, če jo nosijo na šinjeki; za one, šteri zavüpajo, bodo te milosti preobilne.“

„V istom trenutki,“ tak pravi sestra nadale: „se mi je zdelo, kak da se podoba obrača.“ Potem je vidila na zadnjoj strani črko M, iznad štere se je zdigavaov križ, stoječ na prečniki, i pod tem imenom Marijinim obe najsvetejšivi srci Jezusa i Marije, prvo obdano s trnjavov krono, drugo prebodjeno z mečom.

Poročila sestre Labouré ne omenjajo nikaj od dvanajsterih zvezd, ki so okoli imena Marijinoga i obeh najsvetejših src.

* Od teh prstanov so se nahajali po trije na vsakom prsti, vekši na sredi i menjši na kraji; i vsaki prstan je meo vdelane drage kamne primerne velikosti, vekši kamni so dajali dugše i lepše žarke, drugü pa menjše.

Vendar pa so se vsikdar vporablale na zadnji strani svetinje. Stalno je, da je te posameznosti v časi prikazni naznanila sestra sama. —

Drüge opombe, ki jih je še zapisala sestra Labouré, dopunjavajo ta poročila. Povejo, da od nešterih onih dragih kamnov neso izhajali žarki; i kda je čüdeča se zavolo toga pitala po zroki, njej je bilo povedano: „Ti kamni, ki ostajajo brez leska, so podobe onih milostij, za štere lüdje ne prosijo Marije.“

Preblažena Devica se prikaže tretjič.

Gospod Aladel je sprejeo poročila svoje spovedenke malomarno, da, smemo praviti, strogo i njej je celo prepovedao, da njim ne sme vervati. Sestra Labouré je poznala dobro jakost pokorščine, kak svedoči njeni düšni vodnik sam; ali pokorščina, vendar le nej roglja zpodrinoti z njenoga srca sladkoga spomina na reči, ki jih je gledala. Vsa njena sreča je bila, da se je v dühi vrgla k nogam Marijinim; Marija je bila vedno predmet njenih mislij. I ne je več zapüstito osvedočenje, da bode šče ednok vživala srečo, da bode šče vidila Marijo.

Meseca decembra je resan mela pali novo prikazen, šteta je bila popolnoma spodobno onoj z dne 27. novembra, i to pali v tistoj vüri med večernim premišlavanjom. Vendar pa je bio znaten razloček v tom, da preblažena Devica nej postala pri podobi svetoga Jožefa, nego je šla mimo nje i se stavila nad tabernaknom, samo malo bole ozajaj, prav na mesti, kje se nahaja zdaj njena podoba.

Kak misli sestra, viditi je bila preblažena Devica okoli štirideset let stara. Prikazen je obkrožao od rok navzgor napis z zlatimi črkami: „O Marija, brez zamazka poprijeta, prosí za nas, ki pribežimo k Tebi.“ I nad njov je bila pali zadnja stran svetinje, najmre M s križom, i spodkar s presvetimi srci Jezüša i Marije.

Znova je dobila sestra Labouré zapoved, da naj dá kovati svetinjo po tom vzorci. To poročilo je končala z reči:

„Da bi popisala, ka sem zvedila v tom trenutki, kda je preblažena Devica darüvala Gosposi Bogi zemelsko oblo, mi je celoma nemogoče, istotak tüdi, ka sem čütüla, kda sem jo gledala! Znova sem slišala v srci glas: „Ti žarki so podoba milostij, šteta preblažena Devica pridobi onim, ki je prosijo.“ Nato sestra čisto proti svojoj navadi naednok vsikrikne od veselja, kda se spomni častij, šteta se bodo zkazüvale Mariji, Brezmadežnoj. „O kak lepo,“ tak je pravila, „kak lepo bo slišati, če se glasi: Marija je kralica vsega sveta. I vsa deca bode ponavlala: Ona je kralica vsakoga posameznika.“

Kda je sestra Labouré pripovedavala gosposi Aladeli od te nove prikazni, jo je pitao, ali nej tüdi na zadnji strani svetinje vidila napisa, kak okoli brezmadežnega poprijetja. Odgovorila je, da ničesa nej zagledala. „Dobro tak,“ je pravo dühovnik, „pitajte preblaženo Devico, ka naj se ta postavi.“

Mlada sestra je bogala. Kda je dugo molila, zdelo se njej je ednok v premišlavanji, da čüje glas, ki njej pravi: „M i obe srci poveta za dosta.“

V niednom teh poročil se ne govori od kače, i vendar se je vpodablala na vseh podobah prikazni. Zgodilo se je to bržčas zavolo prvih vüstmenih popisov sestre Labouré. Da, mogli smo se od toga za trdno osvedočiti na sledeči način:

Zadnje leto svojega življenja, kda je štiridesetpet let mučala, i kda gospod Aladel ne več bio na zemli, je čütila sestra potrebo, da sporoči sveti zaklad, ki ga je prejela od preblażene Device, šteromi svojih predstojnikov, ki bi ga dobro vporabo, da bi se oživela zahvalnost i češčenje do Marije. Kda je to včinita, čütila se je v srci olejšano; mirno je mogla potem vmreti.

Predstojnica, šteroj je sestra Labouré tüdi zavüpala svojo skrivnost, je štela spuniti srčno želo svoje častitlive sestre i dati napraviti podobo brezmadežne Device z zemelskov oblov. Pitala jo je zato, ali

Nevtepe Dev Marije drügo prikazanje sestri Labouré Katarini. Po tom drügom prikazanji so narejene svetinjice nevtepenoga ali brezmadežnoga poprijetja.

naj se vpodobi tüdi kača pod nogami Marijinimi. „Da, odgovorila je sestra, „vidila sem te kačo; bila je zelenkasta, z rumenimi lišami.“ Tüdi je opomnila, da mora znad zemelske oble v rokah preblażene Device gledati križec, da njeni obraz ne sme

biti niti premladosten, niti preveseo, nego kaže naj nekako resnobo, s šterov se drži zednim tudi nekakši izraz tužnosti; ta resnoba obraza je preminola samo med prizorom, kda je njeni obraz zažareo v svetlobi svete lübezni, posebno, kda je molila.

Posküs se je poprek prav dobro posrečo, vendar pa umetnost nej mogla nikak dostojno izraziti farbe obleke, nebeske jasnosti obraza. I čeravno je pravili sestra, da je popolnoma zadovolna, je bilo vendar jasno spoznati z njenoga izraza i glasü, kak slabo more človeča roka proti vsemi prizadevanji izraziti nebeske reči.

Neki čisto posebni narisek kaže, da je gospod Aladel že tresetipet let prle istotako posküso, da bi vpodobö prikazen. To je mala podoba, ki predstavlja brezmadežno Devico z zemelskov oblov v rokah itd., prav na te način, kak je pripovedavala sestra Katarina Labouré. Opombe, ki jih je zabeležo gospod Aladel, so se skrbno shranile. Glihajo se popolnoma s poročili sestre Katarine, če izvzememo modro farbo plašča. Gospod Aladel pa je bio s tem prvim posküsom samo malo zadovolen, ar je na njem bila celotna prikazen nejasno razvidna, i je njeni posebni znak bio slabo izražen. Zato se je rajši držao podobe, štera je zdaj splošno znana.

Sme se pa tudi v istini trditi, da nikaj ne dosega milobe i lübezivosti, ki je izražena v onoj podobi preblažene Device: kak puna dobrote poveša svoje oči i spüšča dol svoje milosti pune roke, vednako materi, ki vabi svoje dete, naj njej zleti v naroče, ali ki celo sili dete po grehi zgübleno, naj se vda i izroči njenomi milostivnomi posredüvanji.

Čüdivito razširjanje svetinje.

Od zvännrednih milostih, ki so se zadobile po svetinji i ki so njej pridobile ime: „Čüdodelna svetinja“.

Sestra Labouré je čütila v sebi mogočno silo, ki jo je naganjala, da dá kovati svetinjo, kak je zahtevala sveta Mati Boža na čast svojega brezmadežnoga Poprijetja. Vendar pa njej je njeni moder düšni voditeo sprva delao velike zapreke. I sestra je morala vnogo trpeti, kda so ravnali ž njov kak z comprcov. Komaj za dve leti, l. 1832., se je odločo gospod Aladel, da je dao kovati svetinjo, kda se je prle posvetüvao z razsodnimi osebami i kda je dobo izrečno pooblastilo prevzišenoga gospoda nadškofa pariškoga, Monsgr. de Quélen (zgov. Kelán.)

Primerno prikazni se je vpodobila svetinja na naslednji način: Na ednoj strani podoba svete Matere Bože, ki stoji s svojov deviškov nogov kači na glavi; iz njenih razprestrtih rok kaplejo sveti žarki na zemelsko oblo, na šteroj stoji, i okoli se čte napis: „O Marija, brez zamazka poprijeta, prosi za nas, ki pribežimo k Tebi.“ Na zadnjoj strani se vidi črka M, iznad štere gleda križ, spodkar dve srci, edno ovito s trnjavov koronov, drügo prebodjeno z mečom, i vse obkroža dvanajstero zvezdic.

Nej trpelo dugo, pa so se vršili dogodki, ki so jasno pokazali, da zapoved, ki jo je prejela sestra Labouré, izvira od

Boga. Komaj je najprej prišla nova svetinja v javnost, že jo je štelo nešteto krščansko mislečih ljudi nositi kak Mariji prijeten dokaz svojega češčenja do nje. Najprej se je v tom odlikovala Francoska. Kda so pa potem püšpecje potrdili to pobožnost, se je vnožilo po celom sveti od dneva do dneva češčenje i zavüpanje do preblažene Device, štera se je ponižala, da je delala po toj svetinji očividne čüde, ne samo v pomoč telovnih slabostij, nego tüdi v ozdravljenje düševnih nevol. Tak se izraža sv. Cerkev v štrtom čtenji molitve za svetek, ki ga je pred kratkim vstanovila na čast prikazni brezmadežne Device od svete svetinje, štera se imenuje čüdodelna svetinja.

„Med vsemi temi znamenitimi dogodki,“ tak stoji v petoj lekciji iste molitve, „trbe pred vsem omeniti dogodek z Alfonzom Ratisbonne, ki se je vršo 20. prosinca l. 1842 i šteroga potrdjava verodostojno svedočanstvo cerkveno.“

„Narodo se je Alfons v Strasburgi od starišov izraelskoga roda. Na svojem potüvanji v jütrove dežele se je müdio nekaj časa v Rimi. Tü se je sprijazno z odličnim plemenitnikom, šteri je bio prestopo od krive vere k veri katoličanskoj. Prav pomilüvao je te usodo svojega nesrečnoga prijatela i je zato vse posküso, da bi ga tüdi pripelao k pravoj veri. Ali vse njegove reči so bile brez uspeha, i nej dosego drügo, nego da je mladi Izraelit začeo nositi na šinjeki sveto svetinjo Matere Bože. Med tem pa se je vnogo molilo za njega k brezmadežnoj Devici, i Marija nej püstila dolgo čakati na pomoč.“

„Ednok je Alfons kak slüčajno stopo v cerkev San Andrea delle Fratte v nekom z šumami obraščenom deli mesta. Bilo je okoli poldne. Tü se je njemi zdi naednok, kak da je otemnela cela hiša Boža, samo kapelica svetoga nadangela Mihala ne, i z te je prihajala svetlost. I glej, prikaže se njemi preblažena Devica Marija v vsoj svojoj lübeznivosti, na te način, kak je vpodoblena na svetinji.“

„Te nebeski prizor povzroči popolno zpremenjenje v mišljenji Ratisbonovom, v potokih toči suze; spozna zmoto židovstva; katoličanska vera, štera se njemi je dozdej mrzila, zdi se njemi zdaj kak jedino prava, i iz najtrdnejšega osvedočenje prestopi k njej. Kda se je bio dao podvčiti v krščanskih verskih istinaj, bio je že za nekaj dni preroben v svetoj krstnoj vodi na splošno veselje rimskih prebivalcov.“

Razvoj pobožnosti do brezmadežnoga (nevtepenoga) Poprijetja.

Gda se je preblažena Devica prikazala Katarini Labouré, je bio pri tom njeni glavni namen, da bi se brezmadežno Poprijetje vsikdar bole razvijalo i širilo med verniki; i v te namen naj bi slüžila čüdodelna svetinja kak sredstvo. Vpliv te svetinje je kazao tak nagli i očividni uspeh, da je promotor, šteroga je monsgr. de Quélen zvalo za cerkveno preiskavo svetinje, tej pripisüvao živahno vspodbüdo, da so se srca nagibala k češčenji brezmadežne Device. I te razcvet je vsikdar bole naraščao i se širo čez vse dele svetá.

Proti konci leta 1836 je vstanovo prečastiti gospod Dufriche-Desgenettes (zgov. Dūfriš-Dežnét), župnik pri cerkvi Naše ljube Gospé od zmage, v Parizi v svoji župniji slavno nadbratovščino najsvetejšega i brezmadežnoga Srca Marijinoga. Za časa prikazuvanjan preblažene Device njemi je bila naložena skrb za cerkev sv. Frančiška Ksaverija. K duhovnim naselbinam njegove župnije je spadala tudi materinska hiša smiljenih sester. On je bio zmed najgorečnejših razširjevalcov čudodelne svetinje. Da, on je celo želo, da bi toliko odlikūvana kapela postala javna boža pot. Ar se njemi pa to nej posrečilo, ga je zvolila previdnost Boža za sredstvo, da je to nadomesto na drugačen način. I če je potem najšo smilene sestre v cerkvi Naše ljube Gospé od zmage, klečeče pred oltarom presvetoga Srca Marijinoga, njim je pravo včasi: „Moje častite sestre, vidim vas prav rad v svoji dragoj mi cerkvi. Ali znati morate, da je vaša kapela pravi kraj milosti. Vas je obiskala preblažena Devica, pri vas se je razodela.“

Kda se je bila brezmadežna Devica prvokrat prikazala sestri Labouré 18. jula 1830., je napovedala bridkosti, ki pretejo Francoskoj. I šestnajst let poznej se je prikazala ta Mati smilenja dvema pastirčkoma na gori pri La Salette i je še krepkej ponovila iste opomine, ki jih je že dala poniznoj smilenoj sestri. Te dogodek je bio povod k še vekšemi razširjanji pobožnosti do Marije i je dao krščenicom šče boljše spoznati resno dužnost molitve i pokore.

Leta 1830. je sestra Labouré neki den sporočila svojemi spovedniki to: „Preblažena Devica hoče, da vstanovite društvo, šteromi bodete predstojnik, društvo dece najmre. I preblažena Devica bo njim, kak tudi vam, podelila vnogo milostij. Podeljeni bodo odpustki i majnikova pobožnost s velikov svečanostjov. Marija ma dopadenje nad temi slovesnostmi i bo delila v obilnoj meri svoje milosti.“ — To prorokūvanje se je spunilo leta 1847. Kda je bio prečastiti gospod Etienne, generalni superior misijonarov i smiljenih sester, potūvao v Rim, je dosegol od sv. Oče pape za sebe i svoje naslednike pooblastilo, da vstanovi v zavodih smiljenih sester pobožno društvo. To naj bi bilo pod varstvom brezmadežne Device Marije i naj bi se obdarilo z istimi odpustki, ki so podeljeni gojencom jezuitov Marijine kongregacije, vstanovlene v Rimi. Blagoslovo je to društvo papa Pij IX., i razširjalo se je čudovito hitro po vseh krajih svetá.

Potem se je še razglasila verska istina od brezmadežnoga (nevtepenoga) Poprijetja; v te namen je že služila čudodelna svetinja kak priprava. Istotak je poznej to potrdila prikazen brezmadežne Device v Lurškoj jami.

Ali kda se je čudodelna svetinja razširjavala po celom sveti i delala povsod čude, kda se je češčenje Device razcvetalo v nenavadnoj meri, je živela sestra Labouré čisto skrita v hiši zavoda svojega, i zavolo čudne njene poniznosti ni do njene smrti niedna njenih sosester ne zvedla skrivnosti, štero je čuvala tak skrbno.

Smrt sestre Katarine Labouré.

Sestra Labouré je bila preoblečena meseca prosinca l. 1831., dobila ime sestra Katarina i bila poslana v bolnišnico enghienško

(čti: angijensko), v predmesti Saint-Antoine (čti: sêntantoán) v Parizi.

Najprle je bila nastavljena v kühinji, potem pri perili, poznej pa je mela slüžbo v oddelki za starčke. Tü je ostala blizi štiri-deset let. Poleg toga je šče skrbela za küretnino. Lübila je ta nizka dela, i zdelo se njej je, kak da se nikaj ne dá primerjati s srečov, biti v slüžbi siromaških kotrig Jezusa Kristuša.

Sama je bila jako pobožna, okoli sebe je mela sestre, ki so bile viditi šče bole pobožne, i ničesa se nej dalo opaziti, ka bi jo razločavalo od drugih. Samo edna reč je vzbüjala na njej pozornost, najmre velika važnost, štero je stavila na molitev rožnoga venca.

Tak je preživela celih štiridesetšest let v bolnišnici enghienskoj.

Kda se je bilo začelo leto 1876., govorila je sestra Katarina večkrat od svoje smrti. Nej mino svetek, da bi ne bila pravili: „Te svetek sem doživela zadnjikrat.“ I če njej neso vervali, je trdila ešče bole odločno, da leta 1877. ne bode več dočakala. Zadnji mesec svojoga življenja je morala v posteli ležati i pre-trgati delüvanje, ki je je zvršavala že toliko let.

Nekaj dni pred svojov smrtjov je pravila svojoj sosestri: „Šla bom v Reuilly“ (zgov.: rejji). Tak se najmre imenüje hiša Bože previdnosti; samo veliki ograd jo loči od zavoda enghien-skoga. „Kak“, odgovori sosestra, „v Reuilly? Pa za to ne bo-dete meli dosta močij, i zvün toga lübite tak svoj Enghien, ki ga neste nikdar zapüstili!“ — „Jaz Vam pa povem, da pridem v Reuilly.“ — „Da, zakaj koli?“ — „Oj, prav za to se pa ide,“ odvrne sestra Katarina s tak odločnim i skrivnostnim glasom, da je bila njena sosestra vsa zbegana. Hitro na to je začela znova: „K mojemi pokopi ne bo trbelo nikšega mrtvečega voza.“ — „O, ka Vam pride na miseo!“ odgovori sosestra. — „Ne bo trbelo nikšega mrtvečega voza,“ ponovi bolnica važno. — „Kak pa bodo potem naredili?“ — „Pokopali me bodo v kapelici.“ Te reči so jako segle sosestri v srće, i vidila je poznej, da se je natenko tak dogodilo vse, kak je bila napovedala sestra Katarina.

Dne 31. decembra je zgübila po dnevi večkrat zavest. Sklepali so, da bo hitro vmrla. Ponüdili so njej še zadnja tola-žila svete vere, ka je sprejela prav zahvalno.

Z nepopisnim veseljom i velikim mirom je prejela sveta svestvo mirajočih. Potem so molili na njeno prošnjo litanije brezmadežnoga Poprijetja. Večkrat je ponavlala reči: „Ti strah hüdih dühov, prosí za nas!“ I presrčno nežno je vskriknola: „O moja družba! . . . Moja lüba materinska hiša!“ Neka sta-rejša sestra njej pravi z žalostnim glasom: „Sestra Katarina, Vi nas bodete tak zapüstili, ne da bi mi povedali kakšo reč od preblažene Device? Tü se vmirajoča nagne čisto blizi k njej i njej pravi preci počasi na vüho: „Jaz ne smem govoriti, gospod Chevaliër (čti: Švaljë) ma to na skrbi.“

V istini je bio tüdi prečast. gospod Chevaliër, prvi asistent kongregacije misijonske i glavni ravniteo smilenih sester, malo časa pred smrtjov sestre Labouré postao hraniteo njenih skrivnostij.

Proti štirim popoldne se je pali slabost lotila vmirajoče.

Vse sestre hiše so se zbrale okoli nje. Pa še nej prišeo njeni zadnji trenutek. Okoli sedmih večer se je zdelo, da je pali zadremala, i brez najmenjšega smrtnoga boja, brez najslabšega znamenja bolečine se je njena duša ločila od tela, da bi gledala Jezusa i Njegovo brezmadežno Mater v nebesaj. Za kratek čas bo sestra k blaženim prišteta.

Svetek prikazni brezmadežne Device Marije od čudodelne svetinje.

Na prošnjo preč. gospoda Antona Fiat, glavnoga superiora kogregacije misijonarov i smilenih sester, so dovolili Nj. svetost, papa, zvüredno milost.

„Spodobilo se je,“ — tak pravi sv. Cerkev v oficiji brezmadežne Device od čudodelne svetinje, — „prav spodobilo se je, da se nej pozabila tak materinska nežnosrčnost Marijina, ki se je javlala po čüdežnoj svetinji s tolikov močjov i darovitnostjov; zednim naj bi se tüdi znova povzdignola pobožnost kršćanskih lüdstev do brezmadežnoga Poprijetja. I da se te namen dosegne, štela je apoštolska stolica, da se, kak se je to že prle godilo z pogledom na rožni venec i škapulir od gore Karmelske, — tüdi zdaj vsako leto obhaja poseben svetek na spomin prikazni presvete Matere Bože i njene svetinje.

„Kda je tak sveta kongregacija za obrede celo vrsto sem spadajoćih dogodkov preiskala kak najbolje skrbno i od njih izrekla povolno sodbo, so dovolili sv. oča Leon XIII. oficij i mešo prikazni preblažene Device kongregaciji misijonarov svetoga Vincencija Pavlanskoga, šteta se je vsikdar verno držala sporočil svojega svetoga vstanovnika odnosno spoznavanja i češćenja brezmadežnoga Poprijetja Marijinoga. Vednaka milost se podeli vsem škofom i dühovnim bratovščinam, ki je prosijo.“

Po odloki z dne 23. jula l. 1894. obhajajo kotrige misijonske bratovščine te slovesni svetek z oficijom i mešov kak *Festum duplex secundae classis*, i kak *F. duplex maius* obhajajo ga one škofije i dühovne družbe, šterih škofije ali predstojniki to prosijo. Zvün toga dovoljuje odlok svete kongregacije za obrede z dne 7. dec. l. 1894. šče vsakomi posameznomi dühovniki, da slüži *Missa propria* toga svetka v vsakoj kapeli smilenih sester.

Sporočila dvojne družbe svetoga Vincencija Pavlanskoga, šteta omenja oficij svetka, kažejo v istini znak detinske lübezni do preblažene i brezmadežne Device. I kda je msgr. de Quélen l. 1836. zećeo preiskavati zaćetek čüdodelne svetinje, se je pitao promotor, zakaj je Bog zvalo smilene sestre, da njim je zročo tolike milosti.

Vzrok te prednosti se da razlagati, kak misli, z dvojih navad, šteta majo smilene sestre, kak je nastala njihova družba. Prva je djanje darüvanja, s šterim se posvetijo preblaženoj Devici vsako leto na svetek njenoga brezmadežnoga Poprijetja; i drüga ta, da vsako skrivnost rožnoga venca sklenejo z naslednjov izpovedjov, da verjejo na to skrivnost: „O preblažena Devica, verjem i spoznavam Tvoje sveto i nevtepeno, čisto i brezmadežno Poprijetje. O prečista Devica! Po Tvojoj deviškoj čistosti, Tvojem brezmadežnom poprijetji, po Tvojoj slavnoj časti kak

Materi Božoj, sprisi mi od svojega ljuboga Sina poniznost, lübezen, veliko čistost srca, tela i düha, sveto stanovitnost v mojem ljubom pozvanji, dar molitve, pobožno življenje i srečno smrt!

Odpüsti.

Popolni odpüstek, ki se mora nakloniti tüdi vernim düšam v očiščilišči, dobijo vsi verniki, šteri se spokorno spovejo, pobožno prejmejo sveto obhajilo, nato obišejo cerkev i molijo v namen sv. oče, pape: 1. Na den sprejema; 2. Na smrtno vüro; 3. Pri letnih dühovnih vajaj; 4. Vsako prvo nedelo v meseci; 5. Vsako soboto v velkom posti; 6. Na tiho nedelo i v petek tihoga tjedna; 7. V sredo, četrtak, petek i soboto v velkom tjedni; 8. Na božič, Treh kralovo, zastoplenje, risale i sv. Trojstva nedelo; 9. Na sledeče Marijine svetke: dec. 8. sept. 8. febr. 2. marc. 25. aug. 25; 10. Sledeče dni v leti: marca 19, 24; aprila 12; maja 3; junija 17, 24, 29; julija zadnjo nedelo; augusta 2, 7, 28; sept. 14, 29; okt. 2, 15; nov. 1, 10. i dec. 13.—11. Vse odpüstke rimskih postaj, svete dežele, rimskih seden glavnih cerkev i cerkve sv. Jakoba v Komposteli i vnoge nepopolne odpüstke.

Molitev sv. Cerkve.

Gospod Jezuš Kristuš, ki si šteo preblaženo, od prvoga trenutka brezmadežno Devico Marijo proslaviti po neštevilnih čüdaj, daj, da neprestano jo proseči za njeno obrambo dosegnemo večno veselje. Ki kak pravi Bog živeš i kralüješ z Bogom Očom, v edinosti svetoga Düha, od vekomaj do vekomaj. Amen.

*

Opomba. Ki šče svetinjico Nevtepene Device Marije nositi i vnoge milosti dosegoti, more prvokrat od dühovnika jo sprejeti, ki ma oblast jo gordavati. Po prvoy si že vsaki sem lejko gor dene svetinjico, samo more biti blagoslovljena. Blagoslovijo lejko zdaj že vsaki dühovnik, prvo pa samo pooblaščeni. Pred 28 leti, gda se je tak slovesno obhajala v Črensovcih 50 letnica razglašnja verske istine, ka je Marija brez greha poprijeta, se je ta svetinjica prvokrat delila v našem kraji. Na jezere jih jo je sprejelo dozday od vrednika M. Lista, ki majo oblast jo deliti. Pa vsaki dühovnik dobi to oblast, naj jo samo prosi od družbe misijonarov ali od Lazaristov. Zvün nošenja svetinjice, nega nikše drüge düznosti. Jako priporočljivo jo je pa večer i zajtra küšnoti i zmoliti teh par reči: „*Brezmadežna Devica, reši me smrtnoga greha.*“ — O kak srčno žele Marija, da bi vsi nosili njeno svetinjico. — *Vrednik.*

Najvekši kinč katoličancov.

Priprava.

Prle, kak se stavimo pri pojedinih delih sv. meše, si živo vtisnimo v spomin pregled prvoga ali pripravlalnoga dela sv. meše. Predoči si, da ideš k velkomi gospodi s kakšov prošnjov. Ka prle včiniš? Že vünej se dobro očistiš a, kda pa prideš do praga, si s

punčlov prah i blato stepeš i kaput popraviš, nato šče ednok premisliš, zakoj si prišeo. Zdaj zavüpano poklonkaš na dveri i prosiš, da bi ti dovolili vstop. Kda stojiš pred velikim gospodom, ga najprle ponizno pozdraviš, po tom pa odkriješ svojo prošnjo. Jako ti dobro pride, če te što priporoča, ki je z gospodom dobro poznani.

Ravno tak delamo v začetki sv. meše, kda ščemo biti od najvišesega gospoda sprejeti.

1. Najprle stojimo na pragi (dühovnik stoji pred stopnicami). Očistimo se praha malih grehov. Velikih grehov smo se morali že pred tem pri spovedi oprati. V pristopnih molitvaj si živo v spomin pozovemo, kama ščemo iti („Stopo bom k božemi oltari“). V javnoj spovedi (konfiteor) se opremo malih zamazkov, da bi bili vredni s čistim srcom stopiti pred trikrat svetoga Boga. To je namen pristojnih molitev.

2. Nato poklonkamo trikrat, ar so trije visiki gospodje, ki nas bodo sprijali: Oča Sin i Sv. Duh, ki so pa eden sam trojedini Bog. To klonkanje se zvrši z rečami: Kyrie eleison — gospod, smili se!

Idemo naprej. Stopimo pred presveto Trojstvo, ki ga najprle z globokim poštüvanjom pozdravimo s prelepim slavospevom: Gloria in excelsis Deo (Slava Bogi na višavaj).

4. Komaj zdaj se ščista približamo k najvišjemi gospodi, Bogi Oči, i povemo svojo prošnjo. To včinimo z ednov kratkov molitvijov, ki se zove prošnja i je za vsakši den drüga. Da bomo bole zagvišno poslühnjene, prinesemo seov priporočilno pismo. Od koga pa? Biti mora od nekoga, ki se za nas rad briga i je dobro poznani z nebeskim Očom. To je srednik med Bogom i človekom: Kristuš, naš brat, vej si je na sebe vzeo človeče telo, a je tüdi Sin boži, ki sedi na desnici Boga Oče. Njegovo priporočilo nam bo jako koristilo. Zato na konci vsakše molitve pri sv. meši molimo i se na njega obračamo: Po našem gospodi Jezuš Kristuš, ki s teбом živi i kralüje v jedinosti Sv. Düha, Bog od vekomaj do vekomaj“. Na te način Gospod Jezuš priporoča i podpira naše skupne molitve pri sv. meši. Ravno zato so te molitve zagotovo poslühnjene, vej je sam gospod oblübo: „Kašte te Očo v mojem imeni prosili, vam bo dao“. Tü prosimo s celim srcom v Jezušovom imeni.

Naša pot k Bogi je mela teda štiri stopnje: očistili smo se, poklonkali smo, pozdravili i prosili.

Dosemao smo mi sami gučali; troedini Bog nas je samo poslühšao. Ali zdaj nam Bog odgovori. Prle kak poslühne našo prošnjo, nas šče navčiti i nam razodeti dosta lepoga i zvišenoga od svojega božega kralestva. Ar smo se obrnoli na vse tri bože osebe, zato tüdi vsaka zmed njih na nas spregovori. Bog Oča po prorokaj, štere je na svet pošilao v lekciji, Bog Sin po svetom evangeliumi i Sv. Düh, ki prebiva v Cerkvi, guči na nas po predgi od Sv. Düha razsvetlenoga mešnika. Te reči so nam do srca segnole. Zato v svojoj zahvalnosti troedinomi Bogi molimo: Verjem v Boga Oče . . . i v Jezüša Kristüša, Sina njegovoga jedinoga . . . verjem v Sv. Düha.

Dragi kristjani, razmrite zdaj prvi del sv. meše — pripravo? To je nikaj drugoga ne kak sprejem pri trojedinom Bogi. Predstavljate si, da morate iti k púšpeki pa njij nekaj prositi i oni bi z vami prijazno gučali. Vi bi si to v čast šteli. A ka so vendar púšpek proti Bogi! — Vseedno pa priprava sv. meše je samo priprava. Najvekše šče pride. Pri daritvenom deli sv. meše nas povabi sam nebeski Oča k stoli, gde so naložene nebeske jedi i gde bi nam naj bio hrana gospod — Kristuš, Sin boži.

CERKVENI GLASI.

Jezuitje v Maribori. Na svetek Kristuša Krala so Prezvišeni g. púšpek posvetili jezuitsko kapelo i hišo v Maribori. Notranjost kapele je preprosta, pa je vseedno tak jako lepa, ka človek ves zavzeti obstoji, kda pride v njo. Oltar, križna pot, spovednice, vse je inačiše, kak smo mi navajeni viditi v cerkvi. Jezuitje so redovniki, ki se posebno bavijo z gojitvijov notrašnjega dúšnoga življenja i vodijo dúhovne vaje. V našoj púšpekiji dosehmao ne bilo jezuitov. Naj njihova nova naselbina v Maribori dosta pripomore k povzdigi verskoga življenja med nami.

Slomšekova sedemdesetletnica. Tüdi v našoj Slov. krajini smo obslužavall spomin na Slomšekovo smrt pred 70 leti. Prosimo Boga, da bomo ednok Slomšeka častili kak blaženoga!

Naši izseljenci. Dosta naši lüdi ide po sveti si krüh slüžit. Mi ki smo doma, pa moramo moliti, ka oni tam deleč od domače cerkvi ne pozabijo na Boga. Posebno smo se jih spominali, kda smo obslužavali „izseljeniško nedelo“ dne 27. novembra. Či mamó kakše sorodnike ge daleč, njim pišimo, naj si naročijo naše domače krščanske liste, da si tak obvarjejo sveto vero!

Iz ministra dúhovnik. L. 1924. je 56 letni minister Bauman v Badeni stopo v semenišče i postao dúhovnik. Mro je letos, star 64 let. Bog pozove človeka, šteroga šče i kdakoli šče.

Cerkvi v Rimi. Rim ma že nad 300 cerkvi. Nameravajo zidati šče okoli 30 cerkvi, zato ka se varaš jako povekšava.

Pravo vero iščejo! V Berlini je lansko leto odstopilo iz protestanske (luteranske) vere 66.635 lüdi, letos pa že nad 80.000. Bog daj, da bi vsi spoznali lepoto naše svete vere.

Tüdi med vučenjaki so svetniki! Prihodnje leto bo proglašeni za blaženoga univerzitetni profesor Contardo Ferrini iz Pavije v Italiji. V svojem življenji je iskao veselje i tolažbo samo v molitvi. Dosta lüdi roma na njegov grob i vnogo jih je že čüdežno ozdravilo.

Vse naj slüži Kristuši! V Rimi pravijo, da bodo zbirali peneze, da küpijo letala (zrakoplove), štere bi potrebüvali misionarji v delešnji krajaj. Potrebno bi jih bilo kakši 50, da bi boži poslanci mogli prinesti Kristušov navuk na vse tiste kraje, gde šče ne poznajo pravoga Boga. Jako dobro bi bilo, da bi to novo iznajdbo nücali v hasek katoličanske vere.